

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

<"xml encoding="UTF-8?">

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

İmam Hüseyin (a.s) Hz. Ali (a.s) ve Peygamber-i Ekrem'in kızı Hz. Fatıma'nın (a.s) ikinci oğludur. Hicretin dördüncü yılında dünyaya geldi. Büyük kardeşi İmam Hasan Mücteba (a.s) şehit olduktan sonra Allah'ın emri ve kardeşinin vasiyeti üzerine imamet makamına ulaştı.

İmam Hüseyin (a.s) on yıl imamet etti. Yaklaşık altı ay dışında bu müddetin tümü Muaviye'nin hilafeti zamanında en zor koşullar, acı durumlar ve en ağır baskılar altında geçti. Çünkü birinci olarak dini hükümler toplumda değerini kaybetmiş, hükümetin istekleri, Allah ve Resulünün düsturlarının yerini almıştı.

Büyük Filozofu ve Kuran Müfessiri Allame Tebatebaî'nin Kalemıyla:

İmam Hüseyin'in Aşk ve Fedakârlık Dolu Hayatı

İmam Hüseyin (a.s) Hz. Ali (a.s) ve Peygamber-i Ekrem'in kızı Hz. Fatıma'nın (a.s) ikinci oğludur. Hicretin dördüncü yılında dünyaya geldi. Büyük kardeşi İmam Hasan Mücteba (a.s) şehit olduktan sonra Allah'ın emri ve kardeşinin vasiyeti üzerine imamet makamına ulaştı.

İmam Hüseyin (a.s) on yıl imamet etti. Yaklaşık altı ay dışında bu müddetin tümü Muaviye'nin hilafeti zamanında en zor koşullar, acı durumlar ve en ağır baskılar altında geçti. Çünkü birinci olarak dini hükümler toplumda değerini kaybetmiş, hükümetin istekleri, Allah ve Resulünün düsturlarının yerini almıştı. İkinci olarak da Muaviye ve dostları mümkün olan bütün yollara başvurarak Ehl-i Beyt'i ve taraftarlarını

ezip Ali'nin (a.s) ismini yok etmek istiyorlardı. Ayrıca Muaviye, oğlu Yezid'in hilafet temellerini atıp pekiştiriyordu. Halkın bir kısmı, hiçbir dini esas ve kurala kayıtlı olmadığından Yezid'in hilafetine razı değillerdi. Muaviye'de muhalefetlerin çoğalmasını önlemek için daha fazla baskıya başvuruyordu.

İmam Hüseyin (a.s) isteyerek veya istemeyerek bu karanlık günleri arkada bırakıyor ve Muaviye tarafından yapılan her çeşit ruhsal işkence ve baskılara katlanıyordu. Hicretin altmışıncı yılında

Muaviye öldü ve oğlu Yezid babasının yerine oturdu. Biat meclisinin kurulması, Araplar içerisinde saltanat, emirlik ve sair önemli konularda bir gelenektir. Toplum, özellikle da halk içinde tanınmış kişiler bu konularda sultana yahut Emire biat eli veriyorlardı.

Biatın ardından itaatsizlik etmek bir kavim için büyük ar ve zillet sayılırdı. Aynı zamanda imzaladığı şeye boyun eğmekten kaçmak, kesin suç olarak bilinirdi. Hz. Peygamberin siretinde de baskı olmaksızın yapılan anlaşma ve ahit muteber sayılmıştır.

Muaviye hayattayken tanınmış şahsiyetlerden Yezid'e biat almıştı. Fakat İmam Hüseyin'e (a.s) dokunmayıp, biat teklifinde bulunmamıştı. Özellikle oğlu Yezid'e şöyle vasiyet etti: "Hüseyin bin Ali biat etmezse fazla ısrar etme ve öylece kalsın." Çünkü Muaviye meselenin önünü arkasını ölçebilmekteydi.

Ancak Yezid, gururu ve pervasızlığı sonucu, babası ölünce onun vasiyetini unutup, Medine valisine, "Hüseyin'den benim hilafetim için biat iste, etmezse başını Şam'a gönder" diye emir verdi. Medine valisi Yezid'in isteğini İmam Hüseyin'e (a.s) duyurunca İmam ondan bu konuda düşünmesi için zaman aldı ve geceleyin ailesini de alarak Mekke'ye hareket etti. İmam İslam'da resmen emniyetli ve güvenceli yer olarak ilan edilen Allah'ın Haremi (Mekke'ye) sığındı.

Bu olay hicretin 60. yılında Recep ayının sonları ve Şaban ayının başlarında vuku buldu. İmam Hüseyin (a.s) yaklaşık dört ay Mekke'ye sığınarak yaşadı. Bu haber yavaş yavaş İslam ülkelerine yayıldı. Bir taraftan, Muaviye devrindeki haksızlıklara razı olmayıp, Yezid'in hilafetine karşı çıkanlar İmam Hüseyin'in (a.s) yanına gelip yardım edeceklerine dair söz

veriyorlardı, bir taraftan da Irak'tan, özellikle Kûfe halkı aralıksız olarak mektup gönderip İmam Hüseyin'in (a.s) Irak'a gelip Müslümanlara önderlik ederek zulüm ve adaletsizliği yok etmesini ısrarla istiyorlardı. Elbette bu durum Yezid için çok tehlikeli idi.

İmam Hüseyin (a.s), hac mevsimine kadar Mekke'de ikamet etti. Müslümanlar İslam ülkelerinden grup grup hac amellerini yapmak için Mekke'ye akın ettiler. Bu arada İmam, Yezid'in kendisini öldürmek için hacı kılığında gizli bir grubu gönderdiği haberini aldı. Bunlar amel sırasında ihram elbiseleri altına gizledikleri silahlarla

İmam Hüseyin'i şehit edeceklerdi.

İmam Hüseyin (a.s) hac amellerini yarıda keserek (rivayete göre umre haccına geçiş yapıp tavaf, sa'y amellerini yerine getirdikten sonra ihramdan çıkmışlardır), bir toplantıda kısa bir konuşma yapıp Irak'a hareket edeceğini bildirdi. Bu konuşmada şehit olacağını da bildirdi. Müslümanlardan onun yardımına koşmalarını ve bu hedef yolunda kanlarını vermelerini istedi.

Ertesi gün de ailesi ve dostlarını alarak Irak'a yöneldi.

İmam Hüseyin (a.s) biat etmemeye kesin kararlıydı. Bu yolda şehit olacağını da iyi biliyordu.

Yaygın fesat ortamı, fıkırsel çöküş ve genel olarak toplumun tümü özel olarak da Iraklıların iradesizliği ile gücünü pekiştirmiş olan Ümeyye Oğullarının büyük ve korkunç savaş gücünün kendisini yaşatmayacağını biliyordu.

Tanınmış kişilerden bir grup, İmamın yanına gelip bu hareket ve kıyamın tehlikesini hatırlattılar. Fakat İmam cevaplarında şöyle buyurdu: "Ben biat etmeyeceğim. Zulüm ve fesat hükümetine boyun eğmeyeceğim. Nereye gitsem, nerede olsam beni öldüreceklerini biliyorum. Mekke'den ayrılmamın nedeni ise, kanımın dökülmesiyle Kâbe'nin hürmetinin zedelenmesini önlemektir."

İmam Hüseyin (a.s), Kûfe yoluna koyuldu. Daha Kûfe'ye bir kaç günlük yol varken, Kûfe'ye gönderdiği elçisinin ve tanınmış sadık dostlarından birinin, Yezid'in valisi tarafından şehit edilip yine onun emriyle ayaklarına ip bağlanarak, Kûfe sokaklarında gezdirildiğini duydu. Kûfe ve yöresinin sıkıca gözetimine alındığını ve İmam'la savaşacak teçhizatlı bir ordunun hazırlandığını duyunca, ölümden başka bir yol kalmadığını anladı. İşte burada şehit olmak için kesin karar aldığını açıkça belirtti ve Kûfe'ye doğru yol almaya devam etti.

Kûfe'nin yaklaşık olarak yetmiş kilometre yakınlarında Kerbela ismindeki bir çölde Yezid'in ordusu onları ablukaya aldı. Sekiz gün burada kaldılar. Bu sırada günden güne abluka çemberi daralıyor ve sürekli düşmanın sayısı çoğalıyordu. Bilahare İmam (a.s), ailesi ve çok az sayıdaki ashabıyla birlikte,

otuz bin kişiden oluşan ordunun muhasarasında kaldı.

Bu birkaç gün içinde İmam Hüseyin (a.s), ordusunun yerlerini ayarlayıp dostlarını tasfiye etmeye karar aldı. Kısa bir konuşmada ashabına seslenerek şöyle buyurdu: "Bizim ölüm ve şahadetten başka bir yolumuz yoktur. Ben biatimi sizden kaldırdım. Gitmek isteyen, gecenin karanlığından faydalanıp kendisini bu tehlikeli meydandan kurtarsın. Çünkü onlar bir tek beni öldürmek

istiyorlar."

Daha sonra ışıkların söndürölmesini emretti. Maddi maksatlar için İmam Hüseyin (a.s)'a koşulanlar ayrılıp dağıldılar. Sadece hak âşıklarından çok azı (40 kişiye yakın) yaren ve Beni Haşim'den olan akrabaları kaldılar.

İmam Hüseyin (a.s), yine kalanları toplayıp konuştu ve şöyle buyurdu: " Sizden her kim isterse gecenin karanlığından faydalansın ve kendisini tehlikeden kurtarsın.

Onlar bir tek beni istiyorlar." Fakat bu defa İmam' ın vefalı dostları bir bir kalkıp, biz hiçbir zaman senin önder olduğun hak yolundan dönmeyeceğiz, elimiz kılıç tutana, damarımızda kan akana dek savaşip senin hürmetini koruyacağız, senin temiz eteğinden kopmayacağız, diye çeşitli beyanlarda bulundular.

Muharrem ayının dokuzuncu gününün sonlarında son teklif (biat veya savaş) düşman tarafından İmam'a ulaştı. İmam (a.s.), o geceyi ibadet için mühlet alıp yarınki savaşa hazırlandı.

Hicretin 61. Yılı Muharrem ayının 10. günü İmam, bir avuç dostlarıyla (toplamı doksan kişiden azdı. Kırk kişi önceden yanında olanlar, otuzdan biraz fazlası savaş günü ve gecesi düşman ordusundan dönenler ve diğerleri de İmam'ın Haşimî akrabaları; örneğin oğulları, kardeşleri, kardeşinin ve kız kardeşinin oğulları ve amcaoğullarıydı) sayısız düşman ordusu karşısında saf oluşturdular ve savaş başladı.

O gün sabahtan akşama kadar savaştilar. İmam Hüseyin, Haşimî gençleri ve sair dostları son nefere kadar şehit oldular. (Şehitlerin içinde İmam Hasan'ın (a.s) iki küçük oğlu, İmam Hüseyin'in bir küçük oğlu ve daha kundakta olan bir yavrusunu da saymalıyız.) Savaş bittikten sonra düşman ordusu, İmam'ın (a.s) haremını yağmaladılar ve çadırları ateşe vererek şehitlerin başını kesip elbiselerini çıkardılar. Cesetleri defnetmeden, sığınaksız kizlardan ve kadınlardan oluşan Ehl-i Beyt esirlerini şehitlerin başlarıyla birlikte Kûfe'ye doğru yola koydular.

(Esirlerin içinde erkek olarak İmam Hüseyin (a.s)'ın yirmi iki yaşındaki oğlu İmam Zeynel Abidin (a.s) ağır hasta olarak, bir de onun oğlu İmam Muhammed bin Ali ve İmam Hasan'ın (a.s) oğlu Hasan-ül Müsenna bulunuyorlardı. Hasan-ül Müsenna savaşta ağır yaralı olarak şehitlerin içinde kalmıştı fakat son anlarda yaşıyor olarak bulundu. Düşman komutanlarının birinin

arabuluculuğuyla başı kesilmedi ve esirlerle birlikte Kûfe'ye götürüldü). Kûfe 'den de Dimeşk 'e, Yezid'in yanına götürüldüler.

Kerbela vakası, kadınların esir alınıp şehirlerde gezdirilmesi ve (esirler içinde bulunan) Hz. Ali'nin (a.s) kızı Hz. Zeynep ve İmam Zeynel Abidin'in Kûfe ve Şam'daki toplantı yerlerinde konuşmaları ile birlikte, Ümeyye oğullarını rezil etti ve Muaviye'nin yıllarca yaptığı propagandayı etkisiz bıraktı.

Hatta Yezid, Kerbela'da memurları eliyle yapılan bu işlerden kendisini temizlemeye çalıştı. Kerbela vakası, etkisi geç olmasına rağmen, Ümeyye oğullarını saltanattan düşürmekle birlikte, Ehlibeyt sevgisinin kökleşmesinde büyük bir etkendi. Kerbela olayının kısa vadeli etkisi ise çeşitli kıyamlar ve bunun yanı sıra da on iki yıl süren kanlı savaşlardır. Öyle ki, İmam Hüseyin' in (a.s) katillerinden hiçbiri intikamdan kaçıp kurtulamadı.

Tarihin İmam Hüseyin (a.s) ve Yezid'le ilgili bölümünü okuyup o zamanın hâkim sistemini araştıranlar bilirler ki, İmam'ın tek seçeneği şehit olmaktı. İslâm dininin apaçık ezilmesine neden olan biat, hiçbir koşulda İmam Hüseyin için mümkün değildi.

Çünkü Yezid, İslâm dinine ve kanunlarına saygı göstermemekle yetinmeyip, İslâm'ı açıktan açığa ezmeye çalışan bir hâkimdi.

Hâlbuki ondan öncekiler, dine, din adına muhalefet ediyorlar ve zahirde dine saygı gösteriyorlardı. Hatta halkın inandığı Peygamber (s.a.a.) ve sair dini şahsiyetlere yardım edip,

onların yanında bulunmuş olmakla övünüyorlardı.

Bunları göz önüne aldığımızda, bazı tarihçilerin İmam Hasan ve İmam Hüseyin hakkında ortaya sürdüğü görüşlerin yanlışlığı ortaya çıkıyor. Deniliyor ki: İmam Hasan ve İmam Hüseyin iki değişik tabiata sahiptiler; İmam Hasan sulhsever idi. Kırk bin askeri olmasına rağmen barışı kabul etti. Fakat İmam Hüseyin savaşçı bir ruha sahipti ve savaşı tercih etti. Kırk kişi adamı olmasına rağmen Yezid'le savaşa kalkıştı.

Bu söz yanlıştır, çünkü görüyoruz ki Yezid'e biat etmeyi kabul etmeyen İmam Hüseyin (a.s), on yıl boyunca kardeşi gibi Muaviye' nin hükümeti döneminde yaşadı, ama hiçbir zaman muhalefet göstermedi. Gerçekten de İmam Hasan ve İmam Hüseyin (Allah'ın selamı üzerlerine olsun)

Muaviye ile savaşsalar da öldürüleceklerdi ve onların ölümünün İslâm'a hiçbir (ciddi) faydası olmayacaktı. Çünkü kıyam, kendisini doğru yolda gösteren,

sahabelik vasfına sahip, vahiy yazarı ve müminlerin dayısı olarak tanınan, her türlü kurnazlığa başvuran Muaviye'nin siyaseti karşısında etkili olmayacaktı. Kaldı ki elindeki imkânları kullanıp, onları kendi dostları vasıtasıyla öldürterek sonra yas tutmaya başlayabilir ve kanlarını almaya kalkabilirdi. Nitekim üçüncü halifeye de aynen böyle yapmıştı. B. AKYOL